

den allerførste sætning f.eks. bliver det fastslået, at Danmark agter at videreføre en aktiv bi- og multilateral støtte til reformprocessen i Central- og Østeuropa. Der må man opfatte det i hvert fald fra Dansk Folkepartis side, om man vil fortsætte med, som den radikale ordfører sagde, at være dem, der yder mest og størst og – efter De Radikales mening – bedst. Det er ikke Dansk Folkepartis opfattelse.

Keld Albrechtsen (EL):

Den danske Øststøtte indgår jo helt klart i en mere overordnet strategi, som regeringen har udviklet for Østersøområdet og Baltikum, og som efter Enhedslistens opfattelse ganske vist måske på kort sigt indeholder nogle indtægtsmuligheder for danske erhvervsinteresser – det kan næppe anfægtes – men som også indeholder væsentlige risikomomenter.

Hele tankegangen bag det illustreres jo med forsvarsministerens indsats for at fremrykke Vestens militære interesseområde så tæt op mod Rusland, som det overhovedet kan lade sig gøre. Det afspejles også i forbindelse med Øststøtten, hvor der jo også anvendes midler på Forsvarsministeriets område, og jeg har da noteret mig den begejstring, hvormed forskellige borgerlige ordførere roser forsvarsministerens indsats til skyerne. Her er tale om et stykke ægte gammeldags militarisme, som man føler trang til at slutte op bag. Det synes jeg nok burde give stof til eftertanke hos de to regeringspartier.

Det, man så mere konkret kan gå ind og kigge på, når det handler om det element i den danske strategi, der hedder Øststøtten, er den landeprioritering, som hr. Ove Fich var inde på, og den fordeling på ministerierne, som der også ligger i prioriteringen. Der må vi fra Enhedslistens side sige, at vi mener, at når det gælder landeprioritering, så skal man så at sige gå den omvendte vej af den, man går i øjeblikket. I øjeblikket har man faktisk det udgangspunkt, at de, der har færrest problemer, skal have flest penge i støtte.

Årsagen hertil er, at det gavner dansk erhvervsliv mest at koncentrere sig om Polen og de baltiske lande, hvor man har et stærkt ekspanderende marked. Men dermed ser man jo bort fra, at dér, hvor der er størst behov for støtten, er lande som f.eks. Ukraine eller Bulgarien og Rumænien. Det er steder, hvor der ligger problemer, som i fremtiden potentielt vil kunne skabe vanskeligheder for den europæiske sik-

kerhed, og hvor det på den måde kan blive meget, meget kostbart for os alle sammen i Europa, hvis disse problemer ikke forebygges – for slet ikke at tale om, hvis demokratiprocesen kører af sporet i Rusland med de forfærdelige konsekvenser, det kunne få.

Dér må man sige, at den danske Øststøtte simpelt hen ikke prioriterer det korrekte langsigtede perspektiv om at skabe et helt og udelt Europa og gå ind og forebygge dér, hvor årsagen til kommende sikkerhedspolitiske problemer kunne tænkes at opstå. Det er altså i virkeligheden mere vores egne nationalegoistiske interesser, der styrer dette projekt, end det er det ideelle hensyn til det, som hr. Estrup så flot betegnede som det europæiske hus.

Det bliver et halvt hus, hvis man kører det på den her måde. Det bliver i hvert fald et hus, hvor der er nogle, som kommer til at bo i usle tagværelser uden tagsten, i hvert fald med huller i taget, eller kommer til at bo i kælderrum med mug og råd ned ad væggene. Sådan et europæisk hus ønsker vi jo ikke.

Det gør hr. Estrup heller ikke, men man må så bare sige til hr. Estrup, at hvis hans strategi for at få et europæisk hus, hvor alle bor i ordentlige lejligheder med opvarmning, helt tag osv. – nu skal det ikke være en byfornyelsesdebat – skal lykkes, så skal man altså gribe det anderledes an, end man har gjort hidtil. Det er Enhedslistens synspunkt.

Jeg lagde også mærke til, at udenrigsministeren sagde, at den danske bistand giver os en enestående chance for at sikre fred og stabilitet i et helt Europa. Ja, det burde den gøre, men så skal den altså efter vores opfattelse lægges om.

Jeg kan da godt forstå, at man i Polen gerne vil have en betydelig andel af den danske Øststøtte, og man får jo også den største andel blandt alle landene. Det kan jeg da godt forstå at man ønsker i Polen. Men Polen er vel nok ved siden af Tjekkiet det land, hvor behovet i virkeligheden er mindst, og hvor mulighederne for på eget grundlag at løse en del af problemerne i hvert fald er større, end de er i nabolandet Ukraine, for nu at tage et eksempel. Her har man f.eks. nogle atomkraftværker liggende, som vi jo alle sammen kender på ubehagelig vis, eksempelvis Tjernobyl. Og hr. Steen Gade har også nævnt atomkraftværkerne i Litauen og andre steder. Der var det, man efter vores opfattelse burde sætte ind.

Så det, vi risikerer i forbindelse med EU's udvidelse, i forbindelse med den danske Øster-